

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/124/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112210529
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2112210529.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členov senátov JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Martina Holiča vo veci žalobcu: G. O., nar. XX. F. XXXX, trvalo bytom K. XXXX/XX, G., zast. advokátom: JUDr. Gabriel Stanislavský, Hlavná 29, 917 01 Trnava, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o 3541,79 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 12. decembra 2016 č. k. 8C/59/2012-149, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol a II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 5, § 18, § 19, § 21 ods. 4 vety prvej, § 43 ods. 1, § 92 ods. 4 O.s.p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení účinnom do 30.6.2016); § 18 ods. 1 O.z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); čl. 6, § 61, § 73, § 129 ods. 1 a 2, § 132 ods. 1, § 135 ods. 1 a 2, § 160 ods. 1 až 3 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok); čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon FZ ČSFR); čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky (Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Z.z.); § 9 ods. 1, § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej tiež len „SZoZŠ“ alebo „starý zodpovednostný zákon“); § 4 ods. 1 písm. a/ bodu 1. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „NZoZŠ“ alebo „nový zodpovednostný zákon“) a poukazom na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6. 2010 sp. zn. 2 Cdo 205/2009 a z 27.11.2002 sp. zn. 4Cdo/123/2002.

Vecne dôvodil, že žalobou doručenu súdu 23.5.2012 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi majetkovú ujmu 3.541,79 eur a nemajetkovú ujmu 509,64 eur s tým, že v časti nemajetkovej ujmy bolo konanie zastavené právoplatným uznesením Okresného súdu Trnava z 11.1.2013 č. k. 8C/59/2012-74. Žalobca v žalobe označil žalovaného ako Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, 813 11 Bratislava, v doplnení žaloby z 30.7.2012 označil žalovaného ako Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, 813 11 Bratislava. Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 14.3.2013 č.k. 8C/59/2012-80 bola žaloba žalobcu prvýkrát zamietnutá z dôvodu, že nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nezákonného rozhodnutia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a rozhodnutím o väzbe, nepovažoval súd prvej inštancie za opodstatnený a žalobu nepovažoval za dôvodnú. Na

odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave ako súd odvolací vo svojom uznesení z 13.3.2014 č. k. 10Co/107/2013-100 uviedol, že „Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky“ právnickou osobou, ani osobou s potrebnými zákonom vyžadovanými spôsobilosťami (spôsobilosťou mať práva a povinnosti a spôsobilosťou byť účastníkom konania) nie je. Rovnako uviedol, že tu nie je ani legitímny zámer priznať útvaru označenému práve spomínaným spôsobom spôsobilosť vystupovať v právnych vzťahoch či v súdnom konaní. Pokus vytvoriť „subjekt“ s označením „Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti“ a u takéhoto „subjektu“ usudzovať i na existenciu príslušných spôsobilostí podľa hmotného i procesného práva, je vylúčené a takýto subjekt nemôže v konaní vystupovať, keďže sa jedná o právne nemožného kríženca dvoch právnických osôb a za jeho účasti v konaní vydané rozhodnutie neobstojí po stránke formálnej i materiálnej právoplatnosti a nemôže sa stať ani vykonateľným. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že povinnosťou súdu prvej inštancie bolo v ďalšom konaní riadiac sa záväzným názorom odvolacieho súdu, vykonať pokus o odstránenie vady v označení žalovaného a podľa výsledku zvoliť ďalší postup vrátane rozhodnutia o zámene žalovaných alebo o pripustení vstupu ďalšej žalovanej do konania (ak sa vady označenia novej žalovanej podarí odstrániť a žalobca dá najavo, ktorý z oboch možných procesných postupov preferuje), zopakovania dokazovania a vydania nového rozhodnutia vo veci samej, v prípade zabezpečenia podmienok konania. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 8C/59/2012-109 zo 4.6.2014 vyzval žalobcu na doplnenie žaloby doručenej súdu 23.5.2012 v spojení s doplnením žaloby doručeným súdu 30.7.2012 tak, že riadne označí žalovanú. Na to žalobca zareagoval podaním doručeným súdu dňa 12.6.2014, v ktorom označil žalovanú ako Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky Župné námestie č. 3, 813 11 Bratislava. Dňa 17.10.2014 vyzval súd Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, aby sa vyjadrilo, či súhlasí so zámenou účastníkov z Ministerstvo spravodlivosti SR na Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR v zmysle podania žalobcu z 12.6.2014. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky oznámilo súdu podaním zo 6.11.2014, doručeným súdu dňa 18.11.2014, že nesúhlasí s navrhovanou zámenou účastníkov podľa § 92 ods. 4 O.s.p. a žiadalo, aby súd nepripustil zámenu účastníkov konania na strane žalovaného. Uznesením súdu prvej inštancie č. k. 8C/59/2012-128 z 24.11.2014 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/93/2015-139 z 24.3.2016, právoplatnými 22.9.2016, nebola pripustená zámena účastníkov konania podľa vtedy účinného ustanovenia procesného predpisu (§ 92 ods. 4 O.s.p.) a žalovaným ostalo v konaní Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Podľa aktuálnej úpravy tento inštitút Civilný sporový poriadok už neupravuje. Nedostatok vecnej legitímácie v dôsledne kontradiktórnem spore sa rieši novým sporom, nie pokračovaním pôvodného sporu. Žalobca dôvodil, že v žalobe podanej na súde 23.5.2012 je na strane žalovaného uvedené Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „MS SR“), žalovaný pod hlavičkou MS SR dával vyjadrenie dňa 11.10.2012, kde vôbec nenamietal, že by nemal byť účastníkom konania, následne 30.10.2012 a 10.1.2013 sa konalo pojednávanie za prítomnosti žalovaného MS SR a ani na jednom z týchto pojednávaní sa žalovaný nezmienil o tom, že by nemal byť účastníkom konania, dňa 11.1.2013 súd prvej inštancie vydal uznesenie, kde za žalovaného označil Slovenskú republiku - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, dňa 21.2.2013 sa už v spise uvádza ako žalovaný Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a takisto dňa 14.3.2013 v konaní vystupuje ako žalovaný Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, k uvedenej zmene na strane žalovaného v prvom aj druhom prípade došlo na základe výzvy súdu na zmenu účastníka na strane žalovaného a oznámenú zmenu súd v plnom rozsahu akceptoval a dal to do svojich rozhodnutí. Zo žalobcovi neznámych dôvodov bez akéhokoľvek vyzvania mu bolo doručené uznesenie súdu z 24.11.2014, kde súd rozhodol, že nepripúšťa, aby z konania vystúpil žalovaný a na jeho miesto vstúpila Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR. Tým, že žalobca v predchádzajúcich konaniach len vyhovel výzve súdu a opravil chybu v označení žalovaného mal za to, že tento problém je v predmetnom konaní odstránený, očakával, že bude vykonaný pokus o odstránenie vady v označení účastníka, lebo podľa jeho názoru by bolo nesprávne a formalistické, aby pre nesprávne označenie žalovaného bol žalobca ukrátený na svojich právach domáhať sa majetkovej ujmy spôsobenej nezákonnou väzbou. Očakával, že súd prvej inštancie poučí žalobcu o správnom označení žalovaného, pripustí správne označenie strán sporu a v ďalšom konaní sa bude zaoberať len otázkou uplatnenej náhrady majetkovej ujmy. Žalovaný mal za to, že táto situácia by nevznikla, ak by samotný žalobca v podanej žalobe správne označil žalovaný subjekt v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z.z.. Súd prvej vydal dňa 24.11.2014 uznesenie, ktorým rozhodol, že nepripúšťa, aby z konania vystúpil žalovaný a na jeho miesto do konania vstúpila Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, žalobca sa voči tomuto uzneseniu odvolal a Krajský súd v Trnave uznesením z 24.3.2016 potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a vzhľadom na

uvedené bol žalovaný názoru, že Ministerstvo spravodlivosti SR nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaní a z dôvodu, že nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti žiadal súd, aby žalobu zamietol.

Súd prvej inštancie uzavrel, že v danom prípade sa žalobca žalobou podanou priamo voči Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky domáhal náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nezákonného rozhodnutia o väzbe. Na to, aby sa niekto stal stranou sporu, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok a či sa žalobou domáha nároku voči tomu, kto je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu. Rozhodujúcou otázkou pri posudzovaní opodstatnenosti žaloby bola v danej veci otázka vecnej legitímácie, konkrétne pasívnej legitímácie žalovaného. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana civilného sporového konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a opačná procesná strana (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Nedostatok pasívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (žalovaný), ním nie je. Či je strana civilného sporového konania vecne legitimovaná, sa ukáže v konečnom rozhodnutí. V priebehu konania nie je povinnosťou súdu poučovať žalobcu o tom, koho má podľa hmotného práva žalovať. Takéto poučenie by totiž presahovalo poučovaciu povinnosť súdu podľa § 5 O.s.p. (teraz § 160 CSP) a bolo by v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov zakotvanej v ustanovení § 18 O.s.p. (teraz princíp rovnosti zbraní zakotvený v čl. 6 CSP), ako aj v ustanoveniach čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky. Poučenie o tom, koho má žalobca podľa hmotného práva žalovať (vecnú legitímáciu), nie je možné zamieňať s nesprávnym, neúplným alebo nezrozumiteľným podaním strany a jej absenciu odstraňovať postupom podľa § 43 ods. 1 O.s.p. (teraz § 129 ods. 1 CSP). Vzhľadom na vyššie uvedené, po ustálení okruhu subjektov v konaní, keď nebol dôvod na odstraňovanie väd žaloby v označení žalovaného, ktorý má právnu subjektivitu, avšak ako Ministerstvo spravodlivosti SR nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v zmysle § 25 ods. 1 SZoZŠ a § 4 ods. 1 písm. a/ bodu 1. NZoZŠ, lebo je ním len Slovenská republika konajúca prostredníctvom tohto štátneho orgánu, súdu neostávalo iné ako žalobu z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie na strane žalovaného zamietnuť. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne plným úspechom žalovaného v spore, z ktorého dôvodu mu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške, o ktorej bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Proti tomuto rozsudku zjavne v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie iba žalobca s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ako dôvod odvolania uviedol nesprávny procesný postup súdu, ktorým znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. a/ CSP), ako i skutočnosť, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP). Nesprávneho procesného postupu sa súd prvej inštancie dopustil tým, že bez vedomia žalobcu vydal dňa 24.11.2014 uznesenie pod sp. zn. 8C/59/2012, ktorým nepripustil, aby z konania vystúpil žalovaný a na jeho miesto do konania ako žalovaná vstúpila Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný (správne žalobca) 3.12.2014 odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol uznesením Krajského súdu v Trnave z 24.3.2016, sp. zn. 26Co/93/2015. V predmetnom konaní bola žalobcovi odňatá možnosť vyjadriť sa k podaniu žalovaného, ktoré mu až do výzvy súdu zo dňa 17.10.2014 nevadilo, že sa zúčastňoval nariadených pojednávaní bez akýchkoľvek výhrad. Až podaním zo dňa 6.11.2014 sa žalovaný vyjadril, že nesúhlasí so zámenou. Napriek tomu, že predmetné vyjadrenie žalovaného nebolo žalobcovi doručené, súd vo veci rozhodol, čím žalobcovi znemožnil, aby mohol uskutočniť svoje procesné právo k podaniu žalovaného sa vyjadriť. Protizákonné rozhodnutie súdu (uznesenie z 24.11.2014, sp. zn. 8C/59/2012) súd následne využil pri konaní dňa 12.12.2016, keď bez ohľadu na odôvodnenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 10Co/107/2013 z 13.3.2014, nevykonal pokus o odstránenie vady v označení účastníka na strane žalovaného, čo krajský súd v predmetnom uznesení označil ako povinnosť súdu prvej inštancie. Na pojednávaniach pred súdom prvej inštancie, ako i v písomných podaniach súvisiacich s predmetným konaním na strane žalovaného (od podania predmetnej žaloby) vystupoval zástupca

Ministerstva spravodlivosti SR na základe „poverenia“ vydaného Ministerstvom spravodlivosti SR podpísané ministrom G. Z.. Pôvodne nepresné označenie žalovaného bolo v priebehu konania na výzvu súdu v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. doplnené resp. opravené, a to bez akýchkoľvek výhrad súdu i žalovaného. Opravené označenie žalovaného (Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR) je uvedené v rozsudku Okresného súdu Trnava zo 14.3.2013, ako aj v rozsudku Krajského súdu Trnava z 13.3.2014. Pôvodné označenie žalovaného (Ministerstvo spravodlivosti SR) uviedol súd bez akéhokoľvek zdôvodnenia iba v rozhodnutí z 24.11.2014, resp. rozsudku z 12.12.2016. Uvedený postup súdu je v zjavnom rozpore so základnými princípmi CSP. V rozhodnutí Krajského súdu Trnava sp. zn. 10Co/107/2013 z 13.3.2014, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, sa uvádza, že správne označenie žalovaného by malo znieť: „Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti“ alebo „Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti“, čím sa mal prvoinštančný súd na podnet krajského súdu v konaní vysporiadať ešte pred zamietnutím žaloby. Napriek pôvodne nesprávnemu označeniu účastníka konania na strane žalovaného bolo z prejavu žalobcu nepochybné, že mal na mysli subjekt, ktorý má zo zákona právo i povinnosť rozhodovať o náhrade škody štátom, resp. jeho orgánmi. Súd mal a následne i postupoval podľa ust. § 43 ods. 1 a 2 O.s.p. a zastaviť konanie alebo zamietnuť žalobu mal iba vtedy, keď by žalobca napriek poskytnutému poučeniu a výzve nepresnosť neodstránil a zotrval by na pôvodnom označení, čo sa v danom prípade nestalo. Zamietnutia žaloby za hore uvedených podmienok je podľa nálezu Ústavného súdu ČR č. 68/1996 sp. zn. III.ÚS 127/1996 možné považovať za formalistický postup súdu. Podľa hore uvedeného stanoviska je potrebné, aby takéto riešenie vzťahu vôle a prejavu u právnych úkonov bolo vykladané podľa skutočnej vôle toho, kto ho urobil, čo platí pri úkone procesno-právnom, alebo zmiešanom, ktorým je nepochybne i žaloba.

3. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/ a d/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§

387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Už súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku v podstate vysporiadal aj s odvolacími námietkami žalobcu, keďže prevažnú časť podstatných tvrdení z odvolania žalobca uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie.

6. Odvolaciemu súdu je známy Nález Ústavného súdu Českej republiky č. 68/1996 sp. zn. III. ÚS 127/1996 (na ktorý poukazoval odvolateľ), avšak v predmetnej veci sa nejedná o obdobný prípad, keďže nález sa týka konania, kde v žalobe označený žalovaný nemal právnu subjektivitu, avšak v predmetnej veci v žalobe označený žalovaný mal a má právnu subjektivitu.

Odvolaciemu súdu je známe i uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.5 Cdo 441/2015 (ZSP 33/2017), podľa ktorého: „Ak bol žalobcom v žalobe ako žalovaný označený len orgán oprávnený v mene štátu konať, pričom z iných častí žaloby zjavne vyplývalo, že žaloba smeruje proti štátu, bolo povinnosťou súdu túto nezrozumiteľnosť (neurčitosť) odstrániť postupom v zmysle § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Pokiaľ súd bez ďalšieho žalobu zamietol pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie, konanie zaťažil vadou zmätočnosti [§ 237 ods. 1 písm. f) OSP]. Uvedený formalizmus súdu pri posudzovaní žaloby nie je v súlade s princípmi spravodlivého procesu a právom na súdnu ochranu v materiálnom zmysle“. Odvolací súd je však názoru, že v predmetnej veci zo žaloby z 15.5.2012, doručenej súdu prvej inštancie 23.5.2012 (obsahujúcej napriek právnomu zastúpeniu žalobcu minimalistické odôvodnenie) vôbec nevyplývalo, že žaloba smeruje proti štátu. Napriek tomu bol už v uznesení súdu prvej inštancie z 19.7.2012 č.k. 8C/59/2012-26 žalobca o.i. poučený v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p., že ak je účastníkom štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať, uvedené uznesenie bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené 23.7.2012. V podaní z 30.7.2012 reagoval žalobca tak, že označil žalovaného: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR. Odvolací súd v jeho predchádzajúcom rozhodnutí v predmetnej veci (uznesenie Krajského súdu v Trnave z 13.3.2014 č. k. 10C/107/2013-100) vytkol súdu prvej inštancie že nevenoval dostatočnú pozornosť tomuto podaniu žalobcu označenému za doplnenie podania, pokiaľ sa toto týkalo zmeny v okruhu účastníkov konania a že toto podanie neposudzoval predovšetkým podľa jeho obsahu a nepokúšal sa aj o postihnutie jeho skutočného zmyslu (a v rozsahu, v akom to bolo možné, aj o jeho opravu), keď prejav záujmu žalobcu na nasmerovaní žaloby aj proti Slovenskej republike (štátu) bolo treba považovať za označenie takejto osoby za účastníčku konania (žalovanú) i s povinnosťou priradenia k takejto osobe aj štátneho orgánu, majúceho za štát konať. Takýto záujem bolo by však potrebné náležite objasniť (či si žalobca želá zapojenie popri pôvodne žalovanej právnickej osobe aj zapojenie štátu, alebo má štát nastúpiť na miesto pôvodnej žalovanej právnickej osoby) a pre prípad jeho potvrdenia viesť žalobcu aj k oprave príslušného podania (v ktorom síce je potrebné priradiť k takejto osobe aj štátny orgán, majúci za štát konať, avšak nie tak, aby v dôsledku uvedenia pomlčky medzi štát a štátny orgán, majúci za štát konať, v konaní vystupoval križenec štátu a ministerstva). V uvedenom predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, na ktoré odvolací súd v predmetnom odvolacom konaní v podrobnostiach poukazuje, odvolací súd vyjadril názor, že je potrebné bez ďalšieho meškania vykonať pokus o odstránenie vady v označení účastníka, voči ktorému požiadavky uplatnené žalobou majú smerovať (keďže na takéto odstraňovanie zásadne nie je povolaný nikto iný než žalobca, pričom súd mu má v uvedenej súvislosti poskytovať len adekvátne poučenia) a podľa výsledku zvoliť ďalší postup - vrátane rozhodnutia o zámene žalovaných alebo o pripustení vstupu ďalšej žalovanej do konania (ak sa vady označenia novej žalovanej podarí odstrániť a žalobca dá najavo, ktorý z oboch možných procesných postupov preferuje), zopakovania dokazovania v prípade zabezpečenia podmienok konania, náležitého zhodnotenia výsledkov celého konania v takomto prípade. Súd prvej inštancie rešpektoval názor odvolacieho súdu, vykonal pokus o odstránenie vady v označení účastníka, pričom poskytol žalobcovi adekvátne poučenia, a to v uznesení súdu prvej inštancie zo 4.6.2014 č. k. 8C/59/2012-109, ktoré bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené 5.6.2014 a na ktoré reagoval podaním Doplnenie podania z 12.6.2014, v ktorom označil žalovaného: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 3, 813 11 Bratislava. Na výzvu súdu prvej inštancie zo 17.10.2014 č. k. 8C/59/2012-125 aby sa žalovaný vyjadril, či súhlasí so zámennou účastníkov v zmysle podania žalobcu z 12.6.2014, žalovaný reagoval v podaní Výzva-odpoveď zo 6.11.2014, v ktorom citoval § 41 ods. 2 a § 92 ods. 2 až 4 O.s.p. a uviedol, že z podania žalobcu nie je zjavné na základe ktorého ustanovenia O.s.p. sa domáha zámennou účastníkov konania na strane žalovaného, avšak žalovaný bol názoru, že z obsahu podaní žalobcu z 30.7.2012 a 12.6.2014 nepochybne vyplýva, že sa jedná o návrh na zámennou účastníkov konania podľa § 92 ods. 4 O.s.p. Žalovaný nesúhlasil s

navrhovanou zámenou účastníkov konania na strane žalovaného, žiadal, aby súd nepripustil zámenu účastníkov konania na strane žalovaného. Ostatne uvedené podanie žalovaného nebolo síce doručené žalobcovi pred vydaním uznesenia súdu prvej inštancie z 24.11.2014 č. k. 8C/59/2012-128 (ktorým súd nepripustil, aby z konania vystúpil žalovaný a na jeho miesto do konania ako žalovaná vstúpila Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava), avšak o jeho existencii a obsahu sa dozvedel žalobca z odôvodnenia takéhoto uznesenia, v odvolaní voči uvedenému uzneseniu nedoručenie mu podania žalovaného zo 6.11.2014 nenamietal, uvedené uznesenie bolo preskúmané odvolacím súdom a potvrdené (uznesením Krajského súdu v Trnave z 24.3.2016 č.k. 26Co/93/2015-139) z dôvodu jeho vecnej správnosti, preto odvoláciu námietku žalobcu o nedoručení uvedeného podania a tým znemožnenia mu uskutočnenia jeho procesného práva sa k podaniu vyjadriť, vznesenú až v odvolaní proti končenému rozhodnutiu vo veci, odvolací súd považoval za účelovú a vo vzťahu ku konečnému rozhodnutiu za bezpredmetnú. Nedôvodnou bola i odvolacia námietka o nevykonaní pokusu o odstránenie vady v označení účastníka na strane žalovaného v zmysle pokynu odvolacieho súdu, keďže ako už bolo vyššie uvedené, pokus o odstránenie vady v označení účastníka na strane žalovaného (v podaní z 30.7.2012 v ktorom žalobca označil žalovaného: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR) bol vykonaný v uznesení súdu prvej inštancie zo 4.6.2014 č. k. 8C/59/2012-109, ktoré bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené 5.6.2014 a na ktoré reagoval podaním Doplňenie podania z 12.6.2014. Na základe všetkého uvedeného bol odvolací súd názoru, že v predmetnej veci postup súdu prvej inštancie nemožno považovať za formalistický. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, čo sa týkalo aj odvolaním nespochybňovaného a vecne správneho rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

7. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že vo veci samej procesne plne úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaný), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobca).

8. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)